DOMSTOLENS DOM
AF 5. APRIL 1979 [1]

Azienda Laminazione Acciaio — ALA S.p.A. og Azienda Laminazione Ferro — ALFER mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Forenede sager 220 og 221/78

Sammendrag

1. *Søgsmål — frister — udløb — følge — retstab*
   (Statutten for EKSF-Domstolen, art. 39)

2. *Retspleje — stævning — betingelser — manglende opfyldelse — forskriftsmæssig form — grænser*
   (Procesreglementet, art. 38, stk. 7)

1. Det fremgår af artikel 39, sidste stykke, i statutten for EKSF-Domstolen, at overskridelse af fristerne bevirker retstab, når den pågældende part ikke godtgør, at der foreligger omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure.

2. Den i procesreglementets artikel 38, stk. 7, foreskrevne mulighed for eventuelt at bringe stævningen i forskriftsmæssig form gælder ikke med hensyn til frister.

I de forenede sager 220 og 221/78

AZIENDA LAMINAZIONE ACCIAIO — ALA S.P.A.

og

AZIENDA LAMINAZIONE FERRO — ALFER S.P.A.

selskaber med hjemsted i Pisogne (Brescia), repræsenteret af deres direktør Antonio Giordani, bistået af advokat Cesare Castelli, Brescia, og med valgt adresse hos advokat Guy Thomas, 11 a, Boulevard Joseph II, Luxembourg,

sagsøgere,

mod

1 — Processprog: Italiensk.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af Albert Prozzillo som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos Mario Cervino, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

sagsøgt,

angående

— på sagens nuværende stadium sagsøgtes påstand om sagens afvisning under henvisning til for sen indgivelse af stævningerne og formelle mangler ved disse,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af afdelingsformanden, den fungerende præsident J. Mertens de Wilmars, afdelingsformanden Mackenzie Stuart, dommerne P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, G. Bosco og A. Touffait,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

Kommissionen pålagde den 30. maj 1978 selskaberne ALA og ALFER bøder, fordi de ikke havde efterkommet beslutningerne 14/64 og 962/77 EKSF om fastsættelse af mindstepriser for visse former for betonstål. Sanktionerne blev meddelt selskaberne den 5. juni 1978.

Ved anbefalede breve, indgivet til Domstolen den 20. juli 1978, har nævnte

selskaber anlagt sag mod disse beslutninger. Ved skrivelse af 21. juli 1978 har Domstolens justitssekretær efter en første telefonisk samtale tilbagesendt stævningerne vedlagt et eksemplar af Domstolens procesreglement, for at sagsøgerne kunne »efterkomme bestemmelserne i artikel 37 og 38«.

Den 2. oktober 1978 blev stævningerne 220 og 221/78, dateret den 21. september og underskrevet af advokat C. Castelli, Brescia, registreret på Domstolens justitskontor.

Efter at Kommissionen i medfør af procesreglementets artikel 91, stk. 1, har påstået sagen afvist, har Domstolen efter at have hørt generaladvokaten, besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har i øvrigt efter at have hørt generaladvokaten og parterne besluttet at forene de to sager under den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

II — Parternes påstande

Kommissionen har nedlagt følgende påstand:

— »sagerne afvises«

— »sagsøgerne idømmes sagsomkostningerne«.

Sagsøgerne har overladt det til Domstolen at afgøre, om sagerne kan fremmes til realitetsbehandling og har påstået »alle sagsomkostninger ophævet«, såfremt Domstolen afviser sagerne.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender

I de den 2. oktober 1978 registrerede stævninger forsøgte *sagsøgerne* i en »indledning« på forhånd at imødegå afvisningspåstanden, idet de anførte følgende:

»Det findes hensigtsmæssigt først og fremmest at understrege, at den foreliggende stævning må anses som rettidigt indgivet, selv om søgsmålsfristen er udløbet. Sagsøger har nemlig ved en stævning afsendt fra Brescia den 15. juli 1978 ... anfægtet ovennævnte retsakt, inden for fristen, selv om stævningen blev tilbagesendt af Domstolens justitssekretær den 21. juli 1978 (...), med opfordring til at efterkomme bestemmelserne i procesreglementets artikel 37 og 38.

Artikel 38, stk. 7, må derfor anses for at have fundet anvendelse, selv om der ikke blev angivet nogen frist til at bringe stævningen i forskriftsmæssig form.

Sagsøger ønsker ved denne skrivelse netop at bringe sin tidligere stævning i forskriftsmæssig form, hvilket hermed er sket.«

Stævningerne indeholdt desuden en fuldmagt til advokat Cesare Castelli, Brescia.

Kommissionen har understreget, at de første stævninger af 20. juli, der blev tilbagesendt af Domstolens justitssekretær, var blevet indgivet efter fristens udløb (mere end en måned og ti dage efter meddelelsen af den anfægtede beslutning) og uden advokatbistand. Hvad sidstnævnte punkt angår, er der tale om absolut nullitet, der ikke kan afhjælpes ved at bringe stævningen i forskriftsmæssig form efter procesreglementets artikel 38, stk. 7, idet denne mulighed kun foreligger i de tilfælde, der er nævnt i artiklens stk. 2-6, og ikke ved

overtrædelse af artikel 20 i statutten for EKSF-Domstolen (obligatorisk advokatbistand) eller af reglementets artikel 37, stk. 1 (en advokats underskrift af processkrifterne).

Sagsøgerne har herimod indvendt, at procesreglementets bestemmelser ikke indeholder nogen forskrift om følgerne af mangler ved stævningen. Det bestemmes alene i artikel 38, stk. 7, at justitssekretæren fastsætter en rimelig frist for sagsøgerne til at bringe stævningen i forskriftmæssig form. Det tilkommer ifølge sagsøgerne Domstolen alene ud fra et frit skøn at bedømme de påståede formmangler ved stævningen og afgøre, om søgsmålet skal afvises, når der overhovedet ikke foreligger nogen bestemmelser om følgerne af nævnte mangler.

Med hensyn til påstanden — afvisning på grund af for sen indgivelse af stævningen og manglende advokatbistand — er denne påstand blevet uden genstand, idet fristerne blev forlænget ved skrivelsen fra Domstolens justitssekretær af 21. juli 1978, hvorved stævningerne blev tilbagesendt »for at De kan efterkomme bestemmelserne i artikel 37 og 38«.

Hvad afvisningspåstanden på grund af for sen indgivelse angår, har sagsøgerne gjort gældende, at stævningen blev afsendt fra Italien den 15. juli 1978, dvs. inden for den foreskrevne frist på fyrre dage, og sagsøgerne har påberåbt sig force majeure, så meget desto mere som artikel 37, stk. 3, er i modstrid med det almindelige italienske retsprincip på området, idet den bestemmer, at processkrifternes modtagelsesdato og ikke deres afsendelsesdato er afgørende i forskellige tilfælde.

Hvad den omstændighed angår, at stævningen ikke var underskrevet af en advokat, er en senere indgivelse af en stævning, der er behørigt underskrevet af en advokat, tilstrækkelig til at afhjælpe mangelen ved den første stævning.
Hvis Domstolen endelig skulle finde, at sagen ikke kan fremmes til realitetsbehandling, har sagsøgerne påstået sagsomkostningerne ophævet, idet de i god tro har forladt sig på justitssekretærens skrivelse af 21. juli 1978, der opfordrede dem til at efterkomme bestemmelserne i artikel 37 og 38 og derfor bibragte dem den opfattelse, at de havde fået forlænget fristen.

IV — Mundlig forhandling

Det mundtlige retsmøde fandt sted den 7. marts 1979.

Kommissionen har sammenfattet argumentationen i sit skriftlige indlæg og anført, at den vil forholde sig »meget beskeden« med hensyn til sagsomkostningerne ved sagens eventuelle afvisning og alene nøjes med et mere eller mindre symbolsk beløb.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. marts 1979.

Præmisser

1 Kommissionen har ved beslutninger af 30. maj 1978 pålagt selskaberne ALA og ALFER bøder for ikke at have efterkommet beslutningerne 14/64 og 962/77 EKSF om fastsættelse af mindstepriser for visse betonstål (EFT L 114 af 5. 5. 1977);

2 disse beslutninger blev meddelt de nævnte selskaber, der har hjemsted i Pisogne (Brescia), den 5. juni 1978;

3 ved rekommanderede breve, indgået til Domstolen den 20. juli 1978, anlagde selskaberne sag mod disse beslutninger;

4 disse dokumenter, der ikke kom rettidigt frem og ikke var underskrevet af en advokat, blev tilbagesendt af Domstolens justitskontor, for at sagsøgerne kunne »efterkomme bestemmelserne i procesreglementets artikel 37 og 38«;

5 den 2. oktober 1978 blev stævningerne, som da var underskrevet af en advokat og dateret den 21. september 1978, registreret på Domstolens justitskontor;

6 Kommissionen har påstået sagerne afvist med den begrundelse, at søgsmålsfristen i artikel 39 i statutten for EKSF-Domstolen og i procesreglementets artikel 81, stk. 2, sammenholdt med reglementets bilag II, artikel 1, er overtrådt, og fordi de første stævninger ikke var underskrevet af en advokat som foreskrevet i reglementets artikel 37, stk. 1.

7 Ifølge procesreglementets artikel 37, stk. 3, har alene datoen for indleveringen til justitskontoret betydning ved beregningen af procesfristerne.

8 Det fremgår af en sammenligning af datoen for meddelelsen om sanktionerne med den dato, hvor de første stævninger indgik til Domstolens justits-

kontor, at de første stævninger blev indgivet efter udløbet af søgsmålsfristen på en måned, som under hensyn til afstanden i det foreliggende tilfælde blev forlænget med ti dage;

9 det fremgår af artikel 39, sidste stykke, i statutten for EKSF-Domstolen, at overskridelse af fristerne bevirker retstab, når den pågældende part ikke godtgør, at der foreligger omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure, hvilket sagsøgerne ikke har tilstrækkeligt godtgjort i nærværende sag;

10 den i procesreglementets artikel 38, stk. 7, foreskrevne mulighed for eventuelt at bringe stævningen i forskriftsmæssig form gælder ikke med hensyn til frister;

11 stævningerne fra selskaberne ALA og ALFER vil derfor være at afvise, uden at det er nødvendigt at prøve afvisningspåstanden, der støttedes på de første stævningers manglende underskrift fra en advokat, eller de senere stævninger med underskrift fra en advokat, som blev registereret på Domstolens justitskontor den 2. oktober 1978, altså klart efter fristens udløb.

Vedrørende sagsomkostningerne

12 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom;

13 Kommissionen har nedlagt påstand herom men har samtidig anført, at den vil lade sig nøje »med et mere eller mindre symbolsk beløb«;

14 ifølge artikel 69, stk. 3, kan Domstolen helt eller delvis ophæve sagsomkostningerne af ganske særlige grunde;

15 under hensyn til det af Kommissionen anførte findes omstændighederne i den foreliggende sag at måtte betragtes som sådanne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Sagerne afvises.**

2. **Sagsomkostningerne ophæves.**

Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. april 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Formand for første afdeling
fungerende præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 14. MARTS 1979 [1]

Høje Ret.

1. I de to foreliggende sager er der nedlagt påstand om afvisning af to grunde: dels på grund af overskridelse af søgsmålsfristen, dels på grund af mangelen på advokatbistand. Jeg skal behandle disse spørgsmål i ovennævnte rækkefølge.

Hvad den første begrundelse angår, skal jeg påpege, at de beslutninger, hvorved Kommissionen pålagde de to selskaber

1 — Oversat fra italiensk.